ג'.

סוכה תחת סוכה ; **כמה יהא ביניהם** כדי לפסול תחתונה **לת"ק** –

לר"ה טפח, לר"ח ולרבה בר"ה עד ד"ט כשר. לשמואל עד י"ט כשרה.

(**לרבי יהודה**, לכו"ע בעינן י"ט ויכולה לקבל כרים וכסתות).

כשאין דיורין בעליונה –

למסקנה אם אין יכולה (גג תחתונה) לקבל כרים וכסתות, פסולה לכו"ע.

וביכולה ע"י הדחק – לת"ק כשרה, לר"י פסולה.[1]

(לר"ה ולר"ח ולרבה בר"ה, אפשר דלת"ק כשרה אפי' אין יכולה לקבל כלל).

אהל לטומאה – טפח על טפח ברום טפח.

ובפחות מזה אין מביא טומאה ולא חוצץ בפני הטומאה.

שיעור ד' טפחים – מצינו ברוחב לענין כרמלית ורה"י, וכן לגובה, לענין חלון שבין ב' חצירות.

סדין – דבר המקבל טומאה הוא, ופסול לסכך בו.

פירס עליה סדין מפני החמה או תחתיה מפני הנשר – פסולה.

ל**הגאונים** דוקא כשחמתה ממ"צ בלא הסדין, אבל צממ"ח כשרה.

ל**ר"ת** דוקא כשבלא הסדין יתייבש הסכך בחמה או ינשור ויהיה חממ"צ.

אבל אם יישאר צממ"ח בלא הסדין, כשרה.

ל**רש"י** אפי' צממ"ח ויישאר כך בלא הסדין, פסולה.

י"מ דפסול סדין משום סוכה תחת סוכה, ולפ"ז היינו במרוחק טפח או ד"ט או י"ט.

ל**רש"י** (והגאונים ור"ת) משום סכך פסול, ואפי' סמוך לסכך.

פירס סדין **לנאותה** – אר"ח דכשרה (ומברייתא לא מוכרח).

פירס **ע"ג הקינוף** – פסולה (דאהל מפסיק).

ע"ג **נקליטי המטה** כשרה (דאין גג טפח). ועי' בכ"ז להלן עמ' ב'.

נויי סוכה (כגון סדינין וכו') – אסורין להסתפק מהן עד מוצאי שמיני.

(ועי' בתוס' דלא חשיב כה"ג מיגו מחמת יום שעבר).

אם חל שבת סמוך לשמיני – נוהגין לאסור עד סוף שבת. והתוס' (בעמ' ב') לא מצאו טעם לזה.[2]

---

[1] עי' במלחמות ריש מכילתין דתליא בפלוגתייהו, דלר"י בעינן יכולה לקבל להדיא כיון דדירת קבע בעינן משא"כ לרבנן, ע"ש. וכן כתב הר"ן בסוגיין דזו כונת הרי"ף לעיל.

:

ואם התנה – הכל לפי תנאו.

פירש״י דהתנאי הוא איני בודל ביה״ש דיו״ט א׳, ובלשון אחרת לא מהני.[3]

אתרוג – קי״ל דאסור עד מוצאי שביעי.

ואין לאסור בשמיני משום מיגו דאיתקצאי, דמחמת יום שעבר לא אמרינן.

וללוי עד שמיני.

בטעמא דלוי – פי**רש״י** דס״ל דאמרי׳ מיגו מחמת יום שעבר, ול**תוס׳** גזירה אטו סוכה.

הפריש ז׳ אתרוגים – י״א דיוצא ואוכל לאלתר (דס״ל דהוקצה רק למצותו, ואפי׳ למאן דאוסר מוקצה).

וי״א דאוכל רק למחר.

ביצה שנולדה בשבת – לרב אסורה ביו״ט (משום הכנה).

בב׳ ימים טובים דגלויות – לר״א אסור (שמא קדושה א׳), וקי״ל דשרי.

(**טבול-יום** – מטמא תרומה ולא מעשר).

לגין טבול יום ממולא מעשר-טבל ואמר שיחול **תרומ״ע** לכשתחשך – חל בטהרה.

וא״א לכהן **לערב בו**; או משום דסוף היום קונה, או משום דבעינן סעודה הראויה מבעוד יום.

נויי סוכה – אין **ממעטין** מגובה כ׳ אמה להכשיר.

ואין ממעטין מגובה י״ט לפסול (וע״כ עדיפי מהוצין). רש״י.

ומן הצד – ממעטין.

(אין **לשטוח סכך פסול** ע״ג הכשר, דלא יחשדוהו שמסכך בזה. ובבגד רטוב דניכר דשטחוהו לייבש, מותר).

נויי סוכה המופלגין ממנה ארבעה – לר״נ כשרה, לר״ח ורבר״ה פסולה.

מצוה **להקביל פני רבו** ברגל.

שלוחי מצוה (כגון הנ״ל) – פטורין מסוכה.

לתוס׳ פטורין רק באופן שע״י שיחזר אחר סוכה יתבטל מהמצוה.

לישון בכילה שבתוך הסוכה

בכילה שיש לה גג – ל**שמואל** מותר רק אם אין גבוהה י״ט.

בכילת חתנים שאין לה גג – מותר אפי׳ בגבוהה.

---

[2] התוס׳ בביצה ל: יישבו בדוחק דשייך הכנה, וכאן דחוהו בפשיטות (עי״ש במהר״ם ביצה). ועי״ש דהוסיפו עוד דמצד סותר ל״ש. וגם מצד מיגו ליכא דתרי מיגו ל״א, וכוונתם דהוי מחמת יום שעבר. ואכמ״ל.

[3] ועי״ש בביצה ל: דזו שיטת רש״י, אבל שיטת הרי״ף והתוס׳ שם באופן אחר. ואכמ״ל.

לתי׳ ב׳ בתוס׳; לל״ק בגבוהה אסור מדרבנן אפי׳ אין לה גג.

ונמצא (לל״ב, ולת״א בתוס גם לל״ק) דאסור רק כשיש גג וגם גבוהה.

ול**רבה בדר״ה** מותר גם בזה (כרבי יהודה) ולא קי״ל כוותיה.

(ל**ר׳ יהודה** מותר לישן **תחת המטה**, ולא קי״ל כן).

ע״ג קינופות (יש לה גג) דקבועין – פסולה אע״ג דאין גבוהה. (ועי׳ בגמ׳ דשאני מדין סוכה תחת סוכה).

ע״ג נקליטין (אין לה גג) דקבועין קצת – אם גבוהה עשרה, פסולה מדרבנן.

(לת״ב בתוס׳ הנ״ל; לל״ק דשמואל א״צ לבאר משום דקבועין).

הישן בכילה ערום והגיע זמן קריאת שמע – בכילה שאין גבוהה י״ט, לסוגיין יוציא ראשו ויקרא.

[למאן דבעי אין לבו רואה את הערוה, לא יקרא בלא חגורה].

בגבוהה י״ט – לא יוציא, וכן בבית אע״פ שאין גבוה.